

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: T. G., „X“**, zastoupeného JUDr. Michalem Vejlupkem, advokátem se sídlem Hradiště 97/4, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 2.12.2010, č.j. 10852/10-1300-500853,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původně žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 2.12.2010, č.j. 10852/10-1300-500853, kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 24.11.2009, č.j. 217176/09/214912500379, č.j. 217191/09/214912500379 a č.j. 217194/09/214912500379, kterými byla žalobci dodatečně doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2006 ve výši 28 132,- Kč, listopad 2006 ve výši 29 046,- Kč a prosinec 2006 ve výši 22 515,- Kč.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o Finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o Finanční správě se

od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce namítá, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ žalobou napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu. Z toho důvodu nebyly dle žalobce zjištěny všechny okolnosti potřebné ke správnému posouzení věci, a proto není žalobou napadené rozhodnutí v souladu s právními předpisy.

Žalobce uvedl, že dle daňových orgánů v důsledku nekontaktnosti společnosti GROMSTAV s.r.o. nebylo možno ověřit, zda bylo DPH z vystavené fakturace odvedeno. Namítl, že tato skutečnost není jeho věcí a nemůže ji jakýmkoliv způsobem zajistit ani ovlivnit. Žalobce trvá na tom, že intaktnost společnosti GROMSTAV s.r.o. mu nemůže být kladena k tíži. Uvedl, že zmíněná firma prováděla na stavbě Autosalon Lexus Praha – Stodůlky jako subdodavatel pomocné a dokončovací práce, které bylo třeba zajistit k provedení díla žalobcem. Byl uzavřen ústní závazkový vztah. Vzhledem k tomu, že se jednalo o práce pomocné, které nelze blíže specifikovat, byly takto označeny i v rámci fakturace. Nejednalo se o práce odborné. Rovněž nebylo možno tyto práce specifikovat výměrami. Provedené práce se ani neevidují ve stavebním deníku. Daňovým orgánům byly předloženy řádné faktury, docházkové listy a čestná prohlášení svědků. Žalobce má za to, že předložené důkazní prostředky jsou postačující k prokázání skutečnosti, že vystavené faktury jsou v souladu s provedenými pracemi. Nárok na odpočet DPH žalobce považuje za oprávněný.

Žalobce navrhl ve své žalobě provedení svědeckých výsledků svědků L. K., R. Š. a P. H. v rámci soudního řízení.

Původně žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Původně žalovaný předně zdůraznil, že kromě žalobcem předložených a navržených důkazních prostředků bylo prováděno i další šetření, které v dané věci směřovalo k objektivnímu zjištění všech skutečností, které by měly vliv na přiznání nároku uplatňovaného žalobcem. Původně žalovaný trvá na tom, že daňové orgány v předmětném řízení přihlédly ke všemu, co v řízení vyšlo najevo při respektování práv a povinností správních orgánů i žalobce.

K žalobcem navrženému výsledku svědků v rámci soudního řízení původně žalovaný uvedl, že žalobci byl v rámci daňového řízení dán prostor pro dokazování jeho tvrzení. Výslech těchto svědků mohl dle původně žalovaného žalobce navrhnout již v řízení před daňovými orgány. Toto však neučinil. Mají-li uvedená svědectví obsahovat podstatné okolnosti, které by měla vliv na rozhodnutí daňových orgánů, naskýtá se dle původně žalovaného otázka, proč tyto důkazní prostředky žalobce nenavrhl již v řízení před správcem daně, případně v řízení odvolacím.

Dále zdůraznil, že v daném daňovém řízení je prokázání nároku na odpočet daně za situace pochybností vyjádřených ze strany správce daně záležitostí žalobce, kterého zde stíhá důkazní břemeno. Žalobce tak byl povinen prokázat, že pro odpočet DPH uplatňovaná zdanitelná plnění v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), skutečně přijal od plátce uvedeného v dokladech. Tato důkazní povinnost žalobce nemůže být dle původně žalovaného naplněna jen předložením formálně bezvadných dokladů. Prokazování těchto skutečností je sice prvotně záležitostí

dokladovou, ale současně je třeba respektovat soulad dokladů se skutečným stavem, neboť ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být samy o sobě podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, není-li zároveň prokázáno, že ke skutečným, jak je v nich uvedeno, došlo. Původně žalovaný trval na tom, že s ohledem na skutečnost, že žalobcem nebylo toto prokázáno, nelze ve smyslu § 73 zákona o DPH uznat předložené faktury od společnosti GROMSTAV s.r.o. za daňové doklady pro prokázání nároku na odpočet DPH.

V žádosti o nařízení jednání žalobce navrhl výslech svědků V. B., L. K. a R. Š.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. V reakci na poskytnutý referát ze správního spisu pak právní zástupce žalobce uvedl, že ve správním spise je zachycena skutečnost, že žalobce v průběhu daňového řízení vůči správci daně vznesl dne 24.9.2009 návrh na provedení svědeckých výpovědí J. Č. a J. Z. a opětovného výslechu V. B. Tento návrh však daňové orgány neakceptovaly, čímž žalobci nepřipustně znemožnily unést důkazní břemeno. Právní zástupce uvedl, že se dle jeho názoru nejedná o nepřipustně nově vznesenou žalobní námitku, neboť tato námitka již byla ze strany žalobce vznesena v samotném daňovém řízení. Dále právní zástupce žalobce při jednání uvedl, že dle jeho názoru žalobou napadené rozhodnutí ani zpráva o daňové kontrole nebyly dostatečně odůvodněny a tudíž je považuje za nepřezkoumatelné. Při jednání dále navrhl provedení výslechu J. G.

Při tomtéž jednání soudu pověřená pracovnice žalovaného odkázala na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále uvedla, že správce daně není povinen provést všechny důkazní prostředky, které daňový subjekt navrhne, přičemž v daném případě své zamítavé stanovisko k provedení navrhovaných výslechů svědků správce daně řádně odůvodnil, jak dle jejího názoru vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 26.10.2009. Ve vztahu k návrhu na provedení výslechu svědků v řízení před soudem uvedla, že s tímto návrhem nesouhlasí, neboť výslech svědků L. K., R. Š. a P. H. a J. G. žalobce v průběhu daňového řízení vůbec nenavrhoval a opakované výsledky ostatních svědků by dle jejího názoru do věci nepřinesly nic nového, když tyto svědky již v daňovém řízení vyslechnuti byli a jejich výpovědi byly řádně zhodnoceny. Pověřená pracovnice dále zdůraznila, že v daném případě vznikly správci daně legitimní pochybnosti o daňové znatelnosti žalobcem uplatňovaných výdajů, přičemž žalobce tyto pochybnosti, ačkoliv mu k tomu byl dán dostatečný prostor, neodstranil. Trvala na tom, že žalobce tedy neunesl své důkazní břemeno.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud poznamenává, že předmětem soudního přezkumu v daném řízení je zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a zákonnost řízení, které vedlo k jeho vydání. Proto soud nepřistoupil k provedení výslechů žalobcem navržených svědků P. H., V. B., L. K., J. G. a R. Š. v rámci jednání soudu. Soud zdůrazňuje, že správní soudnictví slouží jako kontrola zákonnosti postupů a závěrů moci výkonné ze strany moci soudní. Nejedná se a ani se nemůže jednat o jakousi další instanci, v jejímž rámci by bylo možné důkazními prostředky dále upřesňovat samotný skutkový stav. Výslech svědků L. K., J. G., R. Š. a P. H. žalobce navrhl prvně až v rámci samotného soudního řízení. V rámci daňového řízení výslech těchto svědků žalobce vůbec nenavrhoval. Žalobci nic nebránilo, aby tak za účelem unesení svého důkazního břemene v daňovém řízení učinil. Tato procesní liknavost jde plně k tíži žalobce. Není přípustné, aby žalobce navrhoval provedení důkazních prostředků za účelem unesení jeho důkazního břemene prvně až v řízení před správním soudem v rámci přezkumu druhoinstančního rozhodnutí v daňovém řízení.

V případě svědka V. B. se jedná o svědka, který byl již v rámci daňového řízení vyslechnut. Jeho výpověď byla daňovými orgány vyhodnocena. Vzhledem k výše popsanému charakteru správního soudnictví ani opakovaný výslech svědků vyslechnutých v rámci správního řízení za účelem upřesnění skutkového stavu není přípustný, neboť je nutno vycházet ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a to i ve vztahu k otázce unesení a neunesení důkazního břemene ze strany daňového subjektu.

Dále se soud zabýval otázkou včasnosti žalobcoví námitky týkající se neprovedení výslechů svědků J. Č. a J. Z. a opětovného výslechu V. B. Dle § 71 odst. s.ř.s. rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Dle § 72 odst. 1 s.ř.s. lze podat žalobu do dvou měsíců, kdy bylo žalobou napadené rozhodnutí oznámeno žalobci doručením písemného vyhotovení. Dle obsahu správního spisu bylo žalobou napadené rozhodnutí žalobci doručeno dne 4.1.2011. Předmětná námitka neprovedení výše uvedených výslechů svědků nebyla obsažena v předložené žalobě a byla žalobcem vznesena až při jednání soudu dne 28.5.2014. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že tato námitka žalobce byla uplatněna opožděně. Skutečnost, že žalobce tuto námitku uplatňoval v rámci daňového řízení, nehraje žádnou roli. Když nebyla v zákonem stanovené lhůtě uplatněna námitka v řízení před soudem, je taková námitka v rámci správního soudnictví neprojednatelná. Proto se soud touto námitkou žalobce nemohl zabývat.

Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné odůvodnění. Rovněž tato námitka byla žalobcem vznesena až v rámci jednání soudu, tedy opožděně. Tato skutečnost ovšem nebrání tomu, aby se soud námitkou žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí zabýval. Je tomu tak proto, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí, přičemž k tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal. Jinými slovy to znamená, že případnou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí se soud zabývá z úřední činnosti. Právě uvedený dílčí závěr soudu ostatně vyslovil i Nejvyšší správní soud např. ve svých rozsudcích ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 – 35, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 359/2004, nebo ze dne 10. 6. 2004, č. j. 1 Afs 6/2003 – 62, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 374/2004, a také jsou oba dostupné na www.nssoud.cz.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že je plně přezkoumatelné, neboť v něm učiněné závěry jsou dostatečným způsobem odůvodněny a provedené důkazní prostředky zcela přezkoumatelně zhodnoceny.

Dále se soud zabýval námitkami uplatněnými žalobce v podané žalobě.

Obecně se žalobce dovolával skutečnosti, že ve vztahu ke sporným výdajům své důkazní břemeno unesl a tyto výdaje měly být posouzeny jako daňově uznatelné výdaje.

Pro vyhodnocení předmětného případu má zásadní význam skutečnost, že zákon o DPH, rozumí uskutečněním zdanitelného plnění stav faktický, nikoli stav formálně vykazovaný, a proto daňový subjekt v průběhu daňového řízení musí doložit oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Obdobně jako pro účely daně z příjmů může daňový subjekt uplatnit jen takový výdaj, který má hospodářský účel, tedy byl vynaložen za účelem zajištění, dosažení a udržení příjmů, což bylo konstatováno i Nejvyšším správním soudem např. v jeho rozsudku ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. 1 Afs 15/2008, který je dostupný na www.nssoud.cz.

S ohledem na námitky uplatněné žalobcem soud uvádí, že žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle ust. § 31 odst. 9 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Toto ustanovení však, jak již vícekrát potvrdil Ústavní soud, a to např. v jeho nálezu ze dne 24. 4. 1996, Pl. ÚS 38/95, který je dostupný na www.usoud.cz, nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám. Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má některé výjimky, které představuje zejména ust. § 31 odst. 8 písm. písm. c) daňového řádu, podle něhož správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem. Uvedená ustanovení daňového řádu v jejich ústavně konformním výkladu vytvářejí vyvážený komplex povinností tvrzení a povinností důkazních mezi daňovým subjektem a správcem daně.

Dále soud uvádí, že daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v daném případě z ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH, ze kterého vyplývá, že nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Způsob, jakým daňový subjekt plní svoji důkazní povinnost, tedy vyplývá z ust. § 31 odst. 8 písm. c) a odst. 9 daňového řádu. Daňový subjekt je povinen na základě příslušných zákonných ustanovení vést účetnictví (§ 1 zák. č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o účetnictví“) či jiné povinné záznamy či evidence (viz § 26 a násl. zákona o DPH). Smyslem a účelem účetnictví je poskytnout tomu, kdo je vede, i oprávněné třetí osobě (ve věcech daní tedy správci daně) věrohodný, úplný, průkazný a správný přehled o jeho předmětu [viz § 7 zákona o účetnictví a shora již zmíněný § 31 odst.

8 písm. c) daňového řádu], kterým je – zjednodušeně řečeno – hospodaření daňového subjektu. Z hlediska metod zaznamenávání se u účetnictví jedná o standardizovaný, formalizovaný a značně detailní přehled o hospodaření, který by, je-li veden předepsaným způsobem, neměl umožnit, aby o hospodaření dotyčného daňového subjektu byl podán zkreslený obraz. Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně přdestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže [§ 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné.

Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Ne každá chyba v účetnictví proto bude způsobovat takto požadovanou intenzitu pochybností; budou to pouze takové nesrovnalosti, jež přímo (nedostatkem spolehlivých informací o konkrétním účetním případě) či nepřímo (celkovou nevěrohodností účetnictví, i když toto na první pohled o konkrétním účetním případě předepsané informace poskytuje) zatemní obraz o hospodaření daňového subjektu. Správce daně je zde povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno vyplývající z § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu.

Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal. Důkazní prostředky zde budou pravidelně pocházet ze sféry mimo účetnictví a *de facto* nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví, což bylo konstatováno Nejvyšším správním soudem např. v jeho rozsudcích ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 - 63, a ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 – 72, které jsou dostupné na www.nssoud.cz.

K unesení důkazního břemene daňovým subjektem tak nestačí jen formálně zdánlivě bezvadné doklady o přijetí zdanitelného plnění a odeslání zdanitelného plnění, jak tomu bylo v projednávaném případě. Důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu, jak opakovaně bylo vysloveno v nálezech Ústavního soudu např. ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07, ze dne 15. 05. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, které jsou dostupné na www.usoud.cz, nebo v rozsudcích Nejvyššího správního soudu např. ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 9 Afs 111/2009, a ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 9 Afs 1/2010, které jsou dostupné na www.nssoud.cz.

V daném konkrétním případě daňové orgány dospěly k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno ve vztahu k výdajům hrazeným společností GROMSTAV s.r.o. za provedení prací.

Ve vztahu k plnění žalobce poskytnutým společností GROMSTAV s.r.o. daňové orgány založily svoje pochybnosti na skutečnosti, že uvedená společnost je nekontaktní a na tom, že

na zpochybněných fakturách není uveden popis a rozsah uvedených prací a kdy byly práce provedeny.

Uvedené skutečnosti dle názoru soudu plně postačují k tomu, aby daňové orgány oprávněně pojaly pochybnosti o faktickém uskutečnění plnění ze strany společnosti GROMSTAV s.r.o. v souvislosti s výdaji účtovanými ve prospěch uvedené společnosti žalobcem, přestože dané výdaje byly zaúčtovány na základě formálně úplných účetních dokladů. Výše uvedené skutečnosti zakládající pochybnosti daňové orgány v rámci daňového řízení prokázaly a v důsledku toho přešlo v souladu s výše uvedeným ustanovením § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu důkazní břemeno na žalobce.

Daňovými doklady, u kterých vznikly správci daně pochybnosti u společnosti GROMSTAV s.r.o. v rámci daňové kontroly, byly faktury za provedené práce za zdaňovací období roku 2006 č. F/1173 ze dne 1.11.2006, dle které mělo být společnosti GROMSTAV s.r.o. vyplaceno 176 194,- Kč, č. F/1336 ze dne 1.12.2006, dle které mělo být společnosti GROMSTAV s.r.o. vyplaceno 181 921,- Kč a č. F/1523 ze dne 3.1.2007 dle které mělo být společnosti GROMSTAV s.r.o. vyplaceno 141 015,- Kč.

K výzvě na odstranění pochybností žalobce uvedl, že mezi žalobcem a společností GROMSTAV s.r.o. ve vztahu k uvedeným pracem byl uzavřen ústní závazkový vztah dle § 536 a násl. obchodního zákoníku, ve kterém byl na začátku zúčtovacího období (měsíc) určen předběžný předmět díla, termín zahájení, termín dokončení, finanční ohodnocení a finanční plnění. Rozsah prací byl dle žalobce určován operativně na stavbě dle potřeby (práce pomocné, odborné, přesuny hmot atd.). Vzhledem k náročnosti stavby a počtu pracovníků nebylo možno evidovat jednotlivé pracovní výkony pro každého pracovníka. Na konci fakturačního byly ceny po dohodě korigovány v závislosti na odsouhlasení financí vyššího dodavatele.

Soud konstatuje, že u dokladů č. F/1173 a F/1523 jsou připojeny doklady, které jsou pravděpodobně evidencí docházky zaměstnanců. Evidence je nadepsána Autosalon Lexus říjen a Autosalon Lexus prosinec. Z uvedených výkazů docházky nelze ovšem poznat, jaké práce a v jakém rozsahu byly odvedeny. Proto i v tomto případě se soud ztotožnil se závěrem daňových orgánů, že uvedené listiny neprokazují v dostatečném rozsahu tvrzení žalobce a důkazní břemeno tak zůstalo na jeho straně.

Svědka R. B. ve svém čestném prohlášení ze dne 29.4.2009 uvedl, že společnost GROMSTAV s.r.o. dlouhodobě poskytovala žalobci pracovníky, kteří pro něho prováděli práce. K otázce daňových orgánů pak ve své svědecké výpovědi pouze uvedl, že skutečnost, že zaměstnanci společnosti GROMSTAV s.r.o. pracovali v Trmicích ví jen z doslechu. Svým vyjádřením při svědecké výpovědi prakticky dle soudu svědek sám znevěrohodnil své tvrzení obsažené ve výše uvedeném čestném prohlášení.

Svědka V. B. ve svém čestném prohlášení ze dne 29.4.2009 uvedl, že od společnosti GROMSTAV s.r.o. působil na stavbě Lexus Praha Ukrajinec, který prováděl betonářské práce a pomocné práce. Fakturace pak odpovídá jednomu pracovnímu výkonu za měsíc, období vystavení a doba práce odpovídá období, kdy byl uvedený pracovník na stavbě. Ve své svědecké výpovědi ze dne 24.8.2009 pak svědek uvedl, že je mu známo, že na stavbě Lexus Praha pracoval pracovník firmy GROMSTAV s.r.o. Předpokládá, že tam prováděl stavební práce – příprava bednění pro betonáž, což je natírání odbedňovacím olejem, čištění bednění, prováděl úklid po betonáži a mohl se i účastnit samotné betonáže. Zda byl přítomen této betonáži, si již svědek nepamatoval. Částku vyplacenou společnosti GROMSTAV s.r.o. si svědek nepamatoval. Ani uvedená výpověď svědka dle soudu nepostačuje k prokázání

pravdivosti tvrzení žalobce ve vztahu k výdajům žalobce hrazeným společností GROMSTAV s.r.o. Je zcela v obecné úrovni a nedokládá přesný rozsah a množství provedených prací společností GROMSTAV s.r.o. pro žalobce.

R. Č. ve svém čestném prohlášení ze dne 27.4.2009 uvedl, že na stavbě Lexus Praha pracoval jeden Ukrajinec jako pomocník a betonář, faktury dával jednou za měsíc. Fakturované částky odpovídají výkonu, období pak odpovídá jeho působení na stavbě. Toto čestné prohlášení není opatřeno ověřeným podpisem. Nelze tedy nijak ověřit totožnost osoby podepisující toto prohlášení. Dle názoru soudu proto toto prohlášení nelze jednoznačně dle soudu ověřit jako důkaz prokazující skutečnosti v něm uvedené.

Svědék K. H. uvedl ve své výpovědi ze dne 24.8.2009, že při jednáních zastupuje pana R. Č. na základě generální plné moci při různých jednáních. Ve vztahu ke společnosti GROMSTAV s.r.o. uvedl, že na tuto společnost si nevzpomíná.

Soud konstatuje, že ve vztahu k stavebním pracem, které měly být provedeny pro žalobce společností GROMSTAV s.r.o. jako subdodavatelem na předmětené stavbě žalobce v rámci řízení před správcem daně ani v rámci odvolacího řízení nepředložil žádný důkazní prostředek, který by byl způsobilý osvědčit, o jaké stavební práce se jednalo, v jakém rozsahu byly provedeny a kdy byly společností GROMSTAV s.r.o. provedeny. V tomto směru žalobce jednoznačně neunesl svoje důkazní břemeno.

Žalobcem v rámci odvolacího řízení předložená fotodokumentace neprokazuje žádným způsobem, kdo dané vyfotografované práce provádí, ani kde se vyfotografované stavby nacházejí.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že ani k ve vztahu k pracem provedeným společností GROMSTAV s.r.o. žalobce neunesl své důkazní břemeno, když v rámci daňového řízení nepředložil důkazní prostředky, které by jednoznačně prokázaly pravdivost jeho tvrzení. Soud důkazní situaci vyhodnotil totožně jako daňové orgány a dospěl k závěru, že ze strany daňových orgánů nedošlo k nesprávnému vyhodnocení zjištěného skutkového stavu. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že nebylo zpochybňováno, že by nebyly provedeny konkrétní práce, ale právě to, zda dané úkony byly provedeny konkrétní firmou za žalobcem tvrzených podmínek. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že daná žalobcova námitka je nedůvodná.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že námitky žalobce nebyly shledány jako důvodné. Samotná podaná žaloba proto není důvodná, a soud ji tedy ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 28. května 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová